ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 24 ພຶສພາ 2026 (5-24-2026)

ພາຣະກິດທີ່ປາສຈາກພົມແດນ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ການແບ່ງປັນຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຣິດເປັນສິດທິພິເສດທີ່ສາມາດນຳທ່ານໄປທຸກບ່ອນ.
ພຣະຄັມພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ເຈົ້າເຄີຍໄປບ່ອນໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລືມ?

ພວກເຮົາອາສັຍຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເປັນເອກະລັກໃນປວັດສາດ ຍ້ອນວ່າການເດີນທາງທາງອາກາດທີ່ທັນສມັຍຈຶ່ງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໄປຮອດເກືອບທຸກບ່ອນພາຍໃນເວລາບໍ່ເທົ່າໃດມື້ ຫຼືແມ່ນແຕ່ຊົ່ວໂມງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງອົບພະຍົບໄປທົ່ວໂລກ. ດ້ວຍຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເທັກໂນໂລຢີ, ຂ່າວປະເສີດຈຶ່ງໄດ້ກ້າວໜ້າ. ເກືອບປະມານ 12,000 ກຸ່ມຄົນໃນໂລກ, ຫຼາຍກວ່າ 7,000 ທີ່ໜ້ອຍກວ່າສອງເປີເຊັນທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນ-ແລະປະມານ 3,000 ຂອງພວກນັ້ນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມກັບຂ່າວປະເສີດ. ຫຼາຍໆລ້ານຂອງຄົນທີ່ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ຍິນຂ່າວດີແນວໃດ? ອາເມຣິກາເອງໄດ້ກາຍເປັນປະເທດທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງເຊື້ອຊາດ ແລະເບື້ອງຫຼັງທີ່ໜ້າປລາດໃຈ. ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ສຶກຂອບພຣະຄຸນສຳລັບໂອກາດຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະເຮັດ "ພາລະກິດສາກົນ" ໃນຫຼັງບ້ານຂອງພວກເຮົາເອງ. ບັນດາປະເທດໄດ້ມາຫາພວກເຮົາ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາໄປຫາບັນດາປະເທດ. ໂລກຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ, ແລະ ພວກເຮົາມີບົດບາດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃນເຣື່ອງນັ້ນ. ໂບດທີ່ອັນຕີໂອເຊັຽເຂົ້າໃຈບົດບາດຂອງຕົນໃນພຣະມະຫາບັນຊາ ແລະມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະສອນພວກເຮົາໃນມື້ນີ້.

ພຣະຄັມພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,

<u>ສຶກສາພຣະຄັມພີ</u>

1. <u>ກິຈການ 13:1-3</u>

1. ຄາວນັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັຽ ມີລາງຄົນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະອາຈານ: ບາຣະນາບາ, ຊີເມໂອນຜູ້ເອີ້ນວ່ານີເຄັນ, ກັບລູກີໂອໄທເມືອງກີເຣເນ, ມານາເອນຜູ້ເປັນເພື່ອນສນິດ ກັບເຮໂຣດຜູ້ເປັນເຈົ້າເມືອງ ແລະໂຊໂລ. 2. ຂນະທີ່ເຂົາກຳລັງປະຕິບັດນະມັສການອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຖືສິນອົດອາຫານຢູ່, ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ຊົງສັ່ງວ່າ, "ຈົ່ງຕັ້ງບາຣະນາບາກັບໂຊໂລໄວ້ໃຫ້ເຮົາສຳລັບວຽກງານທີ່ເຮົາເອີ້ນໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນ." 3. ດັ່ງນັ້ນຫຼັງຈາກໄດ້ຖືສິນອົດອາຫານແລະໄຫວ້ວອນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ວາງມືພວກເຂົາໃສ່ເຂົາທັງສອງແລະໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ.

ຈາກກິຈການບົດ 11:19-20, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັຽໄດ້ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດໂດຍເຈດຕະນານອກເໜືອຈາກຊຸມຊົນຊາວຢິວ: "ຝ່າຍຄົນທັງຫຼາຍທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປເພາະການທຸກລຳບາກເນື່ອງຈາກຊະເຕຟາໂນ ກໍພາກັນໄປຍັງເມືອງຟອຍນີເກ ເກາະກຸບໂຣ ແລະເມືອງອັນຕີໂອເຊັຽ ເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທັມແກ່ຜູ້ໃດນອກຈາກພວກຢິວຝ່າຍດຽວ ແຕ່ໃນພວກເຂົາມີບາງຄົນເປັນຊາວກຸບໂຣ ແລະຊາວກີເຣເນ ເມື່ອມາເຖິງເມືອງອັນຕີໂອເຊັຽນັ້ນກໍໄດ້ກ່າວກັບຊາວກຣີກເໝືອນກັນ ໂດຍໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ." ໃນແງ່ຂອງຄຳພຍາກອນໃນພຣະຄັມພີແລະປວັດສາດຄວາມລອດ, ຄວາມສຳຄັນຂອງສິ່ງທີ່ສື່ສານໃນກິຈການ 11:20 ບໍ່ສາມາດເວົ້າເກີນຈິງໄດ້. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກຄວາມສັມພັນທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າກັບອິສຣາເອັນ, ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ກັບໄປຫາການປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາມໃນປະຖົມມະການ 12:3 ວ່າ "ປະຊາຊົນທັງໝົດໃນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ ຜ່ານເຈົ້າ," ພຣະຄັມພີເຕັມໄປດ້ວຍຄຳທຳນວາຍ ແລະ ຄຳປະກາດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ລວບລວມຜູ້ທີ່

ຖືກໄຖ່ຈາກທຸກປະເທດ, ທຸກເຜົ່າ, ທຸກຊົນຊາດ, ແລະທຸກພາສາ. ເນື່ອງຈາກການໄຖ່ມາຜ່ານຂ່າວປະເສີດ, ການປະກາດຂ່າວດີຕໍ່ຊາວກຣີກໂດຍຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ຈາກເກາະກຸບໂຣແລະກີເຣເນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາທີ່ອັນຕີໂອເຊັຽ ໝາຍເຖິງທັງຄວາມສຳເລັດຂອງຄຳທຳນວາຍໃນພຣະຄັມພີ ແລະການເຊື່ອຟັງຂອງຄຣິສຕະຈັກຕໍ່ພຣະມະຫາບັນຊາຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກປະເທດເປັນສາວົກ (ມັດທາຍ 28: 19-20). ໃນກິຈການ 13, ພວກເຮົາພົບບາດກ້າວທີ່ສຳຄັນອີກອັນນຶ່ງຂອງການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະມະຫາບັນຊາ, ເຊິ່ງຄຣິສຕະຈັກທີ່ອັນຕີໂອເຊັຽໄດ້ປະຕິບັດອີກຄັ້ງ. ລູກາ, ຜູ້ຂຽນພຣະທັມກິຈການ, ໄດ້ສັງເກດເຫັນຜູ້ນຳຫ້າຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກຄື ບາຣະນາບາ, ຊີເມໂອນ, ລູກີໂອ, ມານາເອນ, ແລະໂຊໂລ. ບາຣະນາບາເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈທີ່ມັກເດີນທາງກັບໂປໂລ, ໂດຍສະເພາະໃນຕອນຕົ້ນຂອງການຮັບໃຊ້ງານພຣະເຈົ້າຂອງໂປໂລ. ໂຊໂລ, ຫຼືໂປໂລ, ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເປັນສ່ວນໃຫຍ່, ໄດ້ຖືກພາມາທີ່ອັນຕີໂອເຊັຽໂດຍບາຣະນາບາເພື່ອສອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນນຶ່ງປີເຕັມ (ກິຈການ 11:25-26). ພວກເຮົາຮູ້ໜ້ອຍນຶ່ງກ່ຽວກັບຄົນອື່ນໆ, ໂດຍສາມາດສັນນິຖານໄດ້, ໃກ້ຈະໝົດປີນັ້ນ, ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານໃນກິຈການ 13:2 ວ່າພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ເອີ້ນບາຣະນາບາແລະໂຊໂລສຳລັບພາລະກິດສະເພາະທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ຕໍ່ມາໃນບົດນີ້ວ່າສ່ວນສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາຄືການນຳເອົາຂ່າວປະເສີດໄປສູ່ຄົນຕ່າງຊາດ (ຂໍ້ 46-47). ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກຈາກໂບດ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຊຸມຊົນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານ, ເພື່ອນຳເອົາຂ່າວປະເສີດໄປສູ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຍິນມັນ. ນັ້ນແມ່ນການເອີ້ນຂອງສາສນາທູດ. ໂບດທີ່ອັນຕີໂອເຊັຽໄດ້ໃຫ້ການສນັບສນູນຢ່າງເຕັມທີ່ຕໍ່ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາຜ່ານການຖືສິນອົດອາຫານ, ການອະທິຖານ, ການວາງມື, ແລະການສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ. ເໝືອນດັ່ງໂປໂລແລະບາຣະນາບາ, ພວກທີ່ເຊື່ອໃນສມັຍນີ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄປປະເທດຕ່າງໆກໍຄວນຕອບການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະອົງຢ່າງຊົມຊື່ນຍິນດີແລະອອກເດີນທາງໄປ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ບໍ່ໄດ້ຍິນການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄປປະເທດອື່ນໆກໍຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ສົ່ງຄົນອື່ນໄປ. ໃນຖານະເປັນຜູ້ປຸກລະດົມ, ພວກເຮົາຕ້ອງຖືສິນອົດອາຫານແລະອະທິຖານເພື່ອສາສນາທູດຂອງພວກເຮົາ, ຖວາຍຢ່າງໃຈກວ້າງ ເພື່ອຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນຂອງສາສນາທູດຂອງພວກເຮົາ, ແລະສົ່ງເຂົາເຈົ້າອອກໄປດ້ວຍພອນຂອງພວກເຮົາ.

ໂບດຂອງທ່ານສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມມຸ້ງໝັ້ນຕໍ່ພາລະກິດ ຫຼື ສາສນາທູດແນວໃດ?

2. <u>ກິຈການ 13:44-47</u>

44. ຄັນເຖິງວັນຊະບາໂຕໜ້າ ຄົນເກືອບໝົດທັງເມືອງໄດ້ມາປະຊຸມກັນຟັງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ 45. ແຕ່ເມື່ອພວກຢິວເຫັນຄົນຫຼວງຫຼາຍດັ່ງນັ້ນ ກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫິງສາ ຈຶ່ງຄັດຄ້ານຕໍ່ຄຳກ່າວຂອງໂປໂລແລະໝິ່ນປະໝາດທ່ານ 46. ຝ່າຍໂປໂລກັບບາຣະນາບາມີໃຈກ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງກ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານທັງຫຼາຍຟັງກ່ອນ ແຕ່ຍ້ອນທ່ານທັງຫຼາຍປັດຖິ້ມພຣະທັມນັ້ນ ແລະຖືວ່າຕົວບໍ່ສົມຄວນກັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ດັ່ງນີ້ເຮົາກໍປິ່ນໜ້າໄປຫາພວກຕ່າງຊາດ 47. ເພາະຢ່າງນີ້ແຫຼະ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງເຮົາວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຕັ້ງທ່ານໄວ້ ໃຫ້ເປັນແສງສວ່າງຂອງຄົນຕ່າງຊາດ ເພື່ອທ່ານຈະເປັນເຫດໃຫ້ພົ້ນ ເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ"

ໂດຍໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັຽ ສຳລັບການປະຕິບັດງານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ເອີ້ນພວກເຂົາ, ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ແບ່ງປັນຂ່າວດີກ່ຽວກັບຄວາມລອດທີ່ພົບຜ່ານຄວາມເຊື່ອໃນຄວາມຕາຍ ແລະການຟື້ນຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງສັດຊື່. ໃນຂນະທີ່ຝູງຊົນມາເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອຟັງພວກເຂົາປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ລູກາໄດ້ບອກເຮົາວ່າ "ເມື່ອຊາວຢິວເຫັນຝູງຊົນ, ພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອິດສາ ແລະເລີ້ມຂັດແຍ້ງກັບສິ່ງທີ່ໂປໂລເວົ້າ, ແລະດູຖູກລາວ (ກຈກ 13:45). ການຕອບສນອງການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄປບ່ອນທີ່ພຣະອົງນຳພາບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການຕ້ອນຮັບທີ່ອົບອຸ່ນສເມີໄປເມື່ອພວກເຮົາມາຮອດ. ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ອົດທົນກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະການຂົ່ມເຫັງຄືກັນກັບສາສນາທູດໃນທຸກຍຸກທຸກສມັຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄົນປະຕິເສດພວກເຂົາ ແລະປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອຂໍ້ຄວາມຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດ. ແທນທີ່ຈະ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າປະຕິກິລິຍາຂອງຊາວຢິວເປັນຕົວຊີ້ບອກວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິບັດພັນທະຂອງພວກເຂົາແລ້ວ. ມັນເປັນພັນທະດຽວກັນ

ກັບທີ່ພຣະເຢຊູຮູ້ສຶກເມື່ອພຣະອົງປະກາດວ່າ, "ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກໃຊ້ມາຫາຜູ້ໃດ ເວັ້ນແຕ່ຝູງແກະທີ່ເສັຽແລ້ວ ຄືຕະກູນອິສຣາເອັນ" (ມັດທາຍ 15:24). ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ບອກຊາວຢິວວ່າ, "ມັນຈຳເປັນທີ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກກ່າວແກ່ພວກທ່ານທັງຫຼາຍກ່ອນ" (ກິຈການ 13:46). ຫຼັງຈາກຖືກຊາວຢິວປະຕິເສດ, ແທນທີ່ຈະອອກຈາກວຽກງານ, ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາໄດ້ປະກາດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບຄົນຕ່າງຊາດ "ເພື່ອນຳຄວາມລອດໄປສູ່ທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ" (ຂໍ້ 47). ດັ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງເມື່ອຊາຍຜູ້ນຶ່ງຈາກເກາະກຸບໂຣ ແລະຊີເຣນ ຜູ້ທີ່ມາຮອດອັນຕີໂອເຊັຽເລີ່ມແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບຊາວ ກຣີກ (ກິຈການ 11:20), ຄວາມສຳຄັນຂອງການປະກາດຂອງໂປໂລ ແລະບາຣະນາບານີ້ບໍ່ສາມາດເວົ້າເກີນຈິງໄດ້. ຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄັມພີແລະປວັດສາດຄວາມລອດກຳລັງສຳເລັດຢູ່ໃນຖ້ຳມກາງພວກເຂົາ. ຊ່ວງເວລາເຫຼົ່ານີ້, ບັນທຶກໄວ້ໂດຍລູກາ, ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ໂລກຖືກປ່ຽນແປງໂດຍຂ່າວດີ. ເກີດຈາກການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເລີ່ມຕົ້ນພາຍໃນສາສນາຢູດາຍ, ຄຣິສະຕຽນໄດ້ກ້າວໄປທົ່ວໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກປະຊາຊົນຫຼາຍພັນລ້ານຄົນ. ພຣະນິມິດ 7:9 ເປີດເຜີຍຜົນສຸດທ້າຍຂອງສິ່ງທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ທີ່ນີ້ໃນພຣະທັມກິຈການ. ຫຼັງຈາກໄດ້ເຫັນພາບນິມິດຂອງສວັນດັ່ງທີ່ມັນຈະເປັນໃນມື້ນຶ່ງ, ໂຢຮັນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ, "ຫລັງຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງ ແລະດັ່ງນີ້, ມີຝູງຄົນຫຼວງຫຼາຍເຫຼືອຄະນານັບ ມາຈາກທຸກປະເທດ ທຸກຕະກູນ ທຸກຊາດ ແລະທຸກພາສາ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນນຸ່ງເຄື່ອງສີຂາວ ຖືກ້ານຕານ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຣາຊບັນລັງແລະຕໍ່ພຣະພັກພຣະເມສານ້ອຍນັ້ນ" ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼາຍຄົນໃນແຕ່ລະລຸ້ນຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັບຕັ້ງແຕ່ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດ, ແຕ່ມື້ນຶ່ງ, ຫຼັງຈາກຂ່າວປະເສີດໄດ້ຖືກປະກາດໄປເຖິງທີ່ສຸດຂອງໂລກ, ສວັນຈະຖືກເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ທີ່ມາຈາກທຸກຊົນເຜົ່າ, ທຸກຊົນຊາດ, ແລະທຸກພາສາ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນແລະເຊື່ອ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຍິນແລະເຊື່ອ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ປະກາດບໍ່ຍອມແພ້ເມື່ອບາງຄົນປະຕິເສດຂ່າວດີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງປັນ.

ພວກເຮົາສາມາດເປັນແສງສວ່າງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

3. ກິຈການ 13:48-52

48. ຝ່າຍຄົນຕ່າງຊາດເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍມີຄວາມຍິນດີ ແລະໄດ້ສັນລະເສີນພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຊົງໝາຍໄວ້ແລ້ວເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດກໍໄດ້ວາງໃຈເຊື່ອ 49. ແລະພຣະທັມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຜ່ໄປທົ່ວຂອບເຂດນັ້ນ 50. ແຕ່ພວກຢິວໄດ້ຍົວະຍົງພວກຜູ້ຍິງທີ່ມີກຽດຕິຍົດ ຊຶ່ງຢຳເກງພຣະເຈົ້າກັບທັງຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນໃຫຍ່ໃນເມືອງນັ້ນ ໄດ້ກໍ່ການຂົ່ມເຫັງໂປໂລແລະບາບາບັສຈຶ່ງຂັບໄລ່ທ່ານທັງສອງອອກຈາກເຂດແດນຂອງເຂົາ 51. ຝ່າຍໂປໂລກັບບາບາບັສກໍຕັດສຳພັນ ດ້ວຍສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນທີ່ຕິດຕີນອອກ ແລ້ວກໍໄປຍັງເມືອງອີໂກນີອຸມ 52. ແຕ່ພວກສິດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ

ໃນຂນະທີ່ໂປໂລ ແລະບາຣະນາບາເລີ່ມແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບຄົນຕ່າງຊາດ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນທີ່ໄດ້ເຫັນຜົນຈາກການອອກແຮງງານຂອງພວກເຂົາ: "ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຊີວິດນິລັນດອນໄດ້ເຊື່ອ. ພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຜ່ລາມໄປທົ່ວທັງພາກພື້ນ" (ຂໍ້ 48-49). ດັ່ງທີ່ລູກາໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມລອດຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ລາວໄດ້ກ່າວເຖິງພວກເຂົາວ່າເປັນ "ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຊີວິດນິລັນດອນ." ພຣະຄັມພີມີຄວາມສອດຄ່ອງໃນການໃຫ້ກຽດແກ່ຄວາມລອດແກ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ຮັບມັນ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຂອງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດຄືກັບທີ່ຊາວຢິວປະຕິເສດມັນ. ມັນກໍເປັນຄວາມຈິງບໍ່ໜ້ອຍກວ່າມະນຸດຄົນໃດກໍຕາມທີ່ເຄີຍມີຊີວິດຢູ່. ພວກເຮົາມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ບາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຕ້ອງຕອບສນອງຕໍ່ຂ່າວປະເສີດດ້ວຍການກັບໃຈແລະຄວາມເຊື່ອ, ແຕ່ຄວາມດີທັງໝົດແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ເມດຕາຂອງພວກເຮົາ. ເມື່ອຊາວຢິວສືບຕໍ່ສ້າງບັນຫາ, ໂປໂລແລະບາຣະນາບາໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງ (ມັດທາຍ 10:14; ມາຣະໂກ 6:11; ລູກາ 9:5) ແລະສັ່ນຂີ້ຝຸ່ນອອກຈາກຕີນຂອງພວກເຂົາໃນຂນະທີ່ພວກເຂົາອອກເດີນທາງໄປຍັງຈຸດໝາຍປາຍທາງຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ສ່ວນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂໍ້ພຣະຄັມພີນີ້ ແມ່ນວ່າພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະທໍ້ຖອຍໃຈກັບບັນຫາທີ່ເກີດຈາກຊາວຢິວ. ລູກາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ແລະພວກສາວົກກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ" (ຂໍ້ 52). ຂ້າພະເຈົ້າພຍາຍາມເຕືອນຕົວເອງແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນອົງການເຜີຍແຜ່ສາສນາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ເປັນປະຈຳວ່າ ພວກເຮົາມີສິດທິພິເສດທີ່ໄດ້ເປັນ

ສ່ວນນຶ່ງຂອງວຽກງານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຈັກກະວານ. ແນ່ນອນວ່າ, ຫຼາຍຄົນໃນປະເທດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ທົ່ວໂລກເຮັດວຽກທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫຼວດປົກປ້ອງຊີວິດ. ພໍ່ແມ່ ແລະຄູອາຈານລ້ຽງດູ ແລະປັ້ນແຕ່ງຊີວິດ. ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານສຸຂພາບຊ່ວຍຊີວິດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ ກຳລັງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ນິລັນດອນ. ບໍ່ມີຫຍັງສຳຄັນກວ່ານີ້. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນສາສນາທູດຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຫຼື ເຮັດວຽກໃຫ້ອົງການສົ່ງສາສນາທູດເພື່ອເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງວຽກງານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຈັກກະວານ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງວຽກງານນັ້ນ. ໂດຍການແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາເປັນປະຈຳ ແລະຕອບການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອລະດົມສາສນາທູດໄປສູ່ປະຊາຊາດຜ່ານການອະທິຖານ, ຄວາມເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່, ແລະການຈັດສົ່ງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ. ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມສຸກແທ້ໆ! ລູກາໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກສາວົກເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນອາທິດທຳອິດຂອງພາກບົດຮຽນນີ້ໃນກິຈການບົດ 4, <u>ພຣະຄັມພີສອນວ່າພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດແມ່ນການປະທັບຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເກີດໃໝ່</u> (ໂຢຮັນ 14:17; ກິຈການ 2:38; 1 ໂກຣິນໂທ 6:19; ເອເຟໂຊ 4:30), ແຕ່ຍັງມັກອ້າງອີງເຖິງຊ່ວງເວລາ ຫຼືໂອກາດຕ່າງໆທີ່ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ "ເຕັມ" ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງ, ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຮັດວຽກຢ່າງເປັນເອກະລັກ ແລະມີພະລັງໃນ ແລະຜ່ານປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ (ລູກາ 1:67; ກິຈການ 2:4; 4:31; 13:52). ຍ້ອນວ່າສາວົກໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດທົ່ວພາກພື້ນ, ຊ່ວງເວລານີ້ແມ່ນອີກຊ່ວງເວລານຶ່ງທີ່ການເຕີມເຕັມຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສືບຕໍ່ເຫັນສິ່ງດຽວກັນນີ້ໃນສມັຍຂອງພວກເຮົາ!

ຂໍ້ຄວາມນີ້ສອນພວກເຮົາຫຍັງກ່ຽວກັບຄວາມອົດທົນໃນເວລາທີ່ຖືກປະຕິເສດ?

<u>ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ</u>

ການແບ່ງປັນຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນສິດທິພິເສດທີ່ສາມາດພາເຈົ້າໄປທຸກບ່ອນ. ເລືອກນຶ່ງໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປນີ້:
ຄິດໄຕ່ຕອງ. ໃນທາງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າສາມາດເປັນສ່ວນນຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຂອງພຣະມະຫາບັນຊາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ເພື່ອສ້າງສາວົກໃນທຸກປະເທດ? ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຈະອະທິຖານເພື່ອສາສນາທູດ, ສນັບສນູນພວກເຂົາຢ່າງໃຈກວ້າງຂວາງ, ແລະເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງການສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປ.
ປິຕິຍິນດີ. ໃຊ້ເວລາໃນການອະທິຖານຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບວຽກງານຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ໃນໂບດຂອງເຈົ້າ, ແລະໃນໂລກຂອງພວກເຮົາ. ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຫົວໃຈແລະຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃນການຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງວຽກງານຂອງພຣະອົງ, ແລະປົກປ້ອງເຈົ້າຈາກຄວາມທໍ້ຖອຍໃຈແລະຄວາມຄິດໃນແງ່ລົບ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ໃນທ່າມກາງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼືສະຖານະການທີ່ເຈັບປວດ.
ຕອບສນອງ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງເອີ້ນເຈົ້າໃຫ້ເປັນຫຼາຍກວ່າຜູ້ກະຕຸ້ນພາລະກິດຢູ່ຕ່າງປະເທດແລະວ່າພຣະອົງອາດຈະເອີ້ນເຈົ້າໃຫ້ໄປ, ໃຫ້ບອກພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະຊອກຫາຄຳແນະນຳຈາກສິດຍາພິບານຄົນນຶ່ງຂອງເຈົ້າ ຫຼືຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ຮັບຮູ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອຸປຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ https://ulsb.org/sunday-school-2/ **ແປໂດຍ PA**